

HET DAGBOEK

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

De Leesstraat bestaat uit makkelijk te lezen korte verhalen op taalniveau A1 tot A2.

© 2016 | Annelie Drewsen

Oorspronkelijk gepubliceerd door Nypon/Vilja förlag, Lund

Oorspronkelijke titel: *Dagboken*

Nederlandstalige uitgave in overeenkomst

met Nypon/Vilja förlag

Vertaling: Klaas Thees van Hoek

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Beeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2022 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-598-4

HET DAGBOEK

Annelie Drewsen

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

1

Het schoolplein is leeg. Ik haast de trap op. Het is twintig over acht en ik ben weer te laat.

De deur naar het klaslokaal is dicht, dus ik klop.

‘Goedemorgen, Tarek!’, zegt mijn docent Stine. Ze kijkt op haar horloge en schudt haar hoofd.

‘Sorry’, zeg ik en ga zitten. Net als elke dag.

Op mijn tafel ligt een groen schrift.

Op de voorpagina staat:

Tarek

Nederlands

2

In het schrift heb ik woorden
opgeschreven. Maar het zijn niet
mijn woorden, het is niet mijn taal.
Als ik in mijn taal schrijf, dan
betekenen woorden iets. Ze zijn vol
van herinneringen en smaken.
Mijn taal ruikt en smaakt.
De woorden in mijn schrift hebben
geen smaak of geur.
Er zijn geen herinneringen of
dromen. Het zijn niet mijn woorden.

Ik sla het schrift open. Mijn laatste
tekst staat vol met rode strepen.

Die zijn van Stine. Ze heeft mijn tekst nagekeken met rode pen. Het lijkt op wonden over de hele pagina. Ik kijk naar de rode wonden. Dan herinner ik me de wonden op mijn vaders handen. En het gat in zijn borst. Ik herinner me het bloed op de grond. En de wind en de schreeuw. Mijn moeders schreeuw.

‘God, help me!’

Zij schreeuwde de hele nacht in haar slaap en haar dromen. Haar schreeuw had geen einde, want vader was dood. De kogel maakte een gat in zijn hart.

‘Denk eraan dat het werkwoord op de tweede plaats moet staan!’

Stine staat voor de klas. Haar stem
is hard.

In mijn hoofd hoor ik mijn moeders
schreeuw zonder einde.

Ik sta op en ga weg.

3

Ik ben thuis.

Nee, ik ben niet thuis. Ik ben in mijn kamer, maar het is niet thuis. Dit huis is geen thuis. Deze stad is niet mijn stad. Hier heb ik geen vrienden en geen herinneringen. Mijn familie is er niet. Thuis is er niet meer. Thuis is gestorven.

Maar ik leef en ik ben hier.

Waarom?

Soms wil ik dood zijn.

Ik ben in mijn kamer. De uren gaan voorbij. Het wordt avond en het

wordt nacht, maar ik kan niet slapen.
De herinneringen vullen mijn hoofd.
Het enige dat helpt, is trainen.
Ik ga op de grond liggen. Ik doe
push-ups totdat mijn armen pijn
doen. Het zweet druipt van mijn
voorhoofd.
Eindelijk is het stil in mijn hoofd.

4

Ik word wakker met hoofdpijn.
Ik neem een douche en een pijnstiller.
Dan ga ik naar school.
Ik kijk naar de klok. Het is half negen
en ik ben te laat. Alweer.
De deur naar het klaslokaal is dicht,
dus ik klop.
'Welkom!'
Het is niet Stine die de deur opent,
maar een andere vrouw. Ze heeft
bruine ogen. 'Sorry', zeg ik.

De vrouw met de bruine ogen kijkt
vriendelijk.

‘Mijn naam is Anna en ik ben invalster.’

Ze steekt haar hand uit.

‘Mijn naam is Tarek en ik ben student.’

Anna glimlacht.

Ik ga zitten. Vandaag liggen er geen schriften op de tafels.

Ik kijk naar de anderen in de klas.

Niemand schrijft. Het is heel stil.

Wat doen ze?

‘Oké, dan ga ik verder’, zegt Anna.

Ze pakt een boek en begint voor te lezen.

Eerst hoor ik alleen haar stem, dan hoor ik de woorden.

Als Anna leest, klinkt het mooi. Ook al is het niet mijn taal. De stem van Anna brengt woorden tot leven.

5

Anna sluit het boek. Het is stil in het klaslokaal. Mijn hoofd zit vol met beelden en geluiden. Maar het is geen schreeuw. Geen bloed. Er zijn andere beelden, mooie beelden. 'Lees alsjeblieft verder', zeg ik. 'Morgen', zegt Anna.

Dan vertelt ze dat Stine ziek is. 'Ik kom in haar plaats', zegt Anna. 'Voor hoe lang?', vraagt iemand. 'Ik weet het niet. Stine ligt in het ziekenhuis. Misschien blijf ik tot de zomer.'

Dan word ik ineens gelukkig.
Ik mag Anna graag. Haar bruine ogen
zijn vriendelijk. En haar stem maakt
de nieuwe taal prachtig.
'Welkom!,' zeg ik.

6

De volgende ochtend heb ik hoofdpijn, zoals altijd. Ik neem paracetamol.

Als ik bij de school aankom, is het vijf voor acht.

Ik ben op tijd!

Buiten de klas staan de andere studenten te wachten.

Na een tijdje komt Anna er aan.

Zij draagt de sleutels in een band om haar nek. Het rinkelt als ze loopt.

In haar hand heeft ze een bruine zak.

Die ritselt.

Ze zet de zak neer en opent de deur.
Ze blijft in de deuropening staan.
We lopen langs haar het lokaal in.
Haar bruine ogen zien me.
'Goedemorgen, Tarek!', zegt ze.
Ze weet mijn naam nog!

Ik ga op mijn stoel zitten. En dan
luister ik als Anna leest.
De woorden vullen de ruimte.
Ik luister.

7

Anna sluit het boek. Ze pakt de bruine zak.

‘Vandaag krijgen jullie iets van mij’, zegt ze, en ze pakt een schrift.

Oh, nee, denk ik. Ik wil niet schrijven.

‘Vandaag krijgen jullie een dagboek’, zegt ze.

‘Dagboek?’, vraagt iemand.

‘Dat is een boek waarin je elke dag schrijft’, zegt Anna.

‘Wat schrijft?’, vraagt een ander.

‘Over je leven, je gedachten en je emoties. Elke dag schrijf je iets over jezelf en voor jezelf!’

Ze deelt aan iedereen boeken uit.
'Ga je gang', zegt ze en geeft me een
rood schrift.

Dan pakt ze nog iets anders.
'Jullie krijgen ook een pen. Het is een
speciale pen.'
'Waarom?', vraag ik.
'Je merkt het wel als je begint met
schrijven.'

Daarna deelt ze de pennen uit. Ik pak
mijn pen. Voor mij ligt het rode schrift.
Dan herinner ik het me. Ik had ooit
een dagboek. Maar nu is het weg.
De woorden die ik in het dagboek
schreef, zijn vergeten.

8

Ik ben in mijn kamer met mijn
nieuwe dagboek.

Ik wil schrijven. Maar ik heb geen taal.
Ik heb geen woorden en geen dromen.

Dan zie ik de pen. Anna zei dat die
speciaal was.

Wat bedoelde ze?

Ik pak de pen. Op de voorpagina van
het boek schrijf ik:

Tareks dagboek

Dan ga ik naar bed en val in slaap.

9

De volgende ochtend word ik wakker met hoofdpijn. Ik neem paracetamol en kijk naar het dagboek.

Wat moet ik schrijven? De nieuwe taal is ijskoud. De woorden zijn dood.

Het is alleen maar: het werkwoord op de tweede plaats.

Verblijfsvergunning. Azc. Wachten.

Slapeloosheid.

Schrijven in het Nederlands is als proberen te lopen zonder benen.

Ik val en stoot overal tegenaan.

Dat doet zeer.

Ik gooi de pen in de prullenbak.
Ik haat de Nederlandse taal!

10

Ik ga de trap op naar school. Ik neem twee treden tegelijk. Het is vijf voor half negen. Ik ben te laat.

De deur naar de klas staat open.

‘Welkom!’, zegt Anna.

Ik ga zitten.

Alle anderen zitten en schrijven in hun dagboeken.

Anna komt naar me toe.

‘Heb jij je dagboek?’, vraagt zij.

Ik pak het.

‘En de pen?’

‘Die ben ik vergeten’, zeg ik.

‘Je kunt er een van mij lenen.’

Ik houd de nieuwe pen vast. Wat zal ik schrijven?

11

‘Maar heb je niets geschreven?’

Anna staat voor me. Zij kijkt naar de lege pagina.

‘Ik haat Nederlands’, zeg ik.

Waarom zei ik dat? Stel je voor dat ze boos wordt?

Maar Anna’s bruine ogen zijn vriendelijk.

‘Ik begrijp het’, zegt ze. ‘Schrijf maar in je eigen taal.’

‘Waarom?’, vraag ik.

‘Omdat je gevoelens en gedachten belangrijk zijn.’

‘Maar ... moet jij het dan niet lezen?’
‘Alleen als jij dat wilt’, zegt ze.

Ik neem het dagboek mee naar huis.

12

Ik ben thuis. Ik pak de pen uit de prullenbak en begin met schrijven. Ik schrijf in mijn eigen taal. Mijn pen maakt woorden en afbeeldingen, foto's van mijn moeder.

Mijn moeder gaf mij mijn leven en mijn naam. Toen ik een baby was, hield ze mij vast en zong ze voor mij. Mijn moeder gaf me eten en kleren. Ze knipte mijn haar en poetste mijn tanden. Elke avond vertelde moeder mij sprookjes. Ze vertelde over koningen en prinsessen, over bedelaars en goudsmiden.

Ze joeg geesten weg en bouwde paleizen met haar woorden.

Ik luisterde. Haar stem schommelde mij in slaap. Haar taal was overal.

Ik groeide en werd sterker. Op een dag was ik langer dan mijn moeder. Mijn spieren waren sterker dan die van haar.

Ze zal altijd moeder zijn. Haar ogen zijn warmer dan alle andere ogen.

Haar woorden zijn krachtiger dan de woorden van alle anderen. Haar stem is sterker dan welke andere stem ook.

Mijn moeder is nog daar, maar ik ben hier. Alleen.

13

De volgende ochtend word ik wakker.
Ik voel me uitgerust.
Ik stop het dagboek in mijn tas.
Op weg naar school koop ik koffie.

Het is acht uur en ik ga naar binnen.
'Goedemorgen, Tarek!'
'Goedemorgen, Anna!'

Ik ga zitten en leg mijn dagboek op
de bank.
'Jullie kunnen beginnen met
schrijven!', zegt Anna tegen de klas.
Iedereen pakt zijn pen.

Anna komt naar me toe.

‘Heb je iets geschreven?’

Ik geef haar het dagboek. Maar ik heb er meteen spijt van. Stel dat ze boos wordt? Omdat ik niet in het Nederlands schreef.

14

Anna kijkt naar de pagina. Haar ogen glimmen.

‘Heel mooi!’, zegt ze.

‘Kun jij Arabisch lezen?’, vraag ik verbaasd.

Anna knikt.

‘Ik heb in Caïro gewoond, maar ik begrijp niet alles.’

Ze verstaat mijn taal. Dan begrijpt zij mij misschien.

‘Hoe heet je moeder?’, vraagt Anna.

‘Aisha’, fluister ik.

Het is lang geleden dat ik haar naam zei.

‘Aisha,’ zegt Anna, ‘dat is een mooie naam.’

‘De mooiste,’ zeg ik.

Maar ik wil niet meer over mijn moeder praten. Niet nu. In plaats daarvan vraag ik Anna:

‘Welke woorden begrijp je niet?’

Anna wijst naar een woord.

‘Oh, dat betekent ... Het is ...’ zeg ik.

Maar ik kan het niet uitleggen, niet in het Nederlands. Dus ik sla het dagboek dicht en zegt niets meer.

‘Probeer het,’ zegt Anna.

Ik denk.

‘Oké, het is een baan. Een persoon die ...’

Ik wijs naar een ring aan een van
Anna 's vingers.

'Goud?', vraagt zij.

'Ja, iemand die met goud werkt', zeg ik.

'Aha, bedoel je een goudsmid?'

'Goudsmid?', zeg ik. 'Ja, een goudsmid.'

'Oh, dank je wel voor het uitleggen',
zegt ze.

Dan pakt ze een boekje uit haar zak.

Ze schrijft het woord in het Arabisch.

Ze doet het boekje weer in haar zak.

'Wacht', zeg ik. 'Hoe schrijf je dat in
het Nederlands?'

Anna zegt de letters:

'G-O-U-D-S-M-I-D.'

Ik schrijf het woord in mijn boek.

15

Ik ben thuis. Dat is niet mijn echte huis. Maar wel het enige huis dat ik heb.

Het dagboek ligt voor me. Het ligt open. Ik kijk naar het woord: goudsmid. Ik herinner me mama en papa en ons huis.

's Morgens zat papa meestal in de schaduw bij ons huis te roken. Mama kwam naar buiten met thee. Dan zaten ze daar.

Soms zeiden ze niks. Soms spraken ze over het leven. Ze lachten vaak.

En dan ging papa aan het werk.
Hij was goudsmid.
Soms ging ik met hem mee.
'Hoe doe je dat?', vroeg ik.
'Ik zie een sieraad in mijn hoofd.
Dan maak ik het van het goud', zei hij.
Het was zo mooi. Ik zou dat graag
willen leren. Maar daar is het nu te
laat voor.

Mijn vader is er niet meer.
Eerst namen ze zijn goud. En daarna
namen ze zijn leven.
Ik pak de pen om iets op te schrijven,
maar het lukt niet. Er komen geen
woorden.

16

De volgende dag kom ik al kwart voor acht naar school.

‘Goedemorgen!’

Het is Anna. Ik houd de deur voor haar open en we gaan naar binnen.

De les begint. Ik pak mijn dagboek en lees het woord dat ik gisteren schreef: Goudsmid. Dan begin ik te schrijven:

Mijn vader was goudsmid, de beste in het hele land. Hij zei dat elk sieraad een verhaal heeft.

‘Iedere vrouw verdient een sieraad dat haar geschiedenis vertelt’, zei hij. Mijn moeder had de mooiste sieraden van het hele land.

Dan komt Anna naar mijn tafel.

‘Mag ik het lezen?’, vraagt ze.

Ik knik.

Ze leest en geeft daarna het dagboek terug.

‘Mooi! Ga zo door’, zegt ze.

Maar ik weet niet wat ik nog meer moet schrijven.

Ik wil niet meer in het Arabisch schrijven.

Ik moet in het Nederlands schrijven, maar dat lukt niet. Ik kan het niet.

17

Na de les pak ik mijn dagboek en ga naar voren naar Anna.

‘Ik ga stoppen’, zeg ik. ‘Ik stop met Arabisch.’

Anna lijkt het niet te begrijpen, dus probeer ik het uit te leggen.

‘Ik moet stoppen met Arabisch om goed te worden in het Nederlands. Ik ga trainen’, zeg ik.

Ik pak het dagboek erbij, maar Anna schudt haar hoofd.

‘Nee, dat is niet zo. Juist niet. Jouw talen helpen elkaar.’

‘Wat bedoel je?’, zeg ik.

‘Hoe meer talen je kent, hoe beter je wordt’, zegt ze.

‘Weet je dat zeker?’

‘Honderd procent zeker’, zegt Anna.

Ze pakt mijn dagboek en doet het open.

‘Als je straks hier bent, op deze pagina ...’ Ze laat de laatste pagina zien. ‘Dan schrijf je misschien net zo mooi in het Nederlands als in het Arabisch.’

Ik kijk naar de lege pagina.

‘Denk je?’

‘Dat denk ik. Maar dan moet je er elke dag in schrijven.’

Ik pak het dagboek. Het is moeilijk.
Er zijn nog veel pagina's om te
schrijven. Veel dagen om te leven.
'Ik beloof het', zeg ik.

18

Het is avond en ik ben thuis. In mijn hand heb ik mijn moeders ring. Zij gaf die aan mij voordat ik vertrok. 'Ik wil dat je hem krijgt', zei ze. Ik beloofde haar dat ik er altijd voor zou zorgen. En je moet doen wat je belooft. Dat zei mijn vader altijd. Ik bedenk me dat ik Anna ook iets heb beloofd. Namelijk om elke dag in het dagboek te schrijven. Ik herinner me mijn oude dagboek. Daarin schreef ik elke dag. De woorden waren belangrijk voor mij.

Zoals het goud belangrijk was voor mijn vader.

Ik leg de ring neer. Mijn papa heeft die voor mijn mama gemaakt.

De ring is hun verhaal.

Nu moet ik mijn eigen verhaal schrijven.

LEES OOK:

De Leesstraat

De geur van Babylon

De oude meneer Salt houdt niet zo van mensen. En vooral niet van mensen die hij niet kent. Waar hij wel van houdt? Zijn thee- en kruidenwinkel. Het is zijn grote passie. In de winkel voelt hij zich rustig. Tussen de potten kruiden en thee. Op een dag komt iemand zijn winkel binnen. De Iraakse Adila wil stage lopen in de winkel van meneer Salt. Maar wil meneer Salt dat wel?

ISBN 978 90 8696 595 3 | 48 pagina's | leesniveau A1/A2

LEES OOK:

De Leesstraat

Zet 'm op Amina

Hardlopen, dat kan Amina als geen ander. Samen met haar team mag ze naar Duitsland voor een wedstrijd. Eerst gaan ze daar twee weken trainen. Dat klinkt leuk. Maar Amina is er met haar gedachten niet bij. Ze mist haar moeder in Kenia. Kan mama ooit naar Nederland komen?

ISBN 978 90 8696 659 0 | 66 pagina's | leesniveau A1/A2

LEES OOK:

De Leesstraat

Een onverwachte vriendschap

Philippe is rijk en succesvol. Totdat hij door een ongeluk verlamd raakt. Hij gaat op zoek naar een verzorger. Hij kiest voor Abdel, een straatjongen die net uit de gevangenis komt. Dit waargebeurde verhaal is verflmd als *Intouchables*.

ISBN 978 90 8696 263 1 | 48 pagina's | leesniveau A1/A2

LEES OOK:

De Leesstraat

Hanna's verjaardag

Hanna is bijna jarig. Maar ze heeft helemaal geen zin om het te vieren. Om op haar verjaardag weg te zijn, gaat Hanna in het vakantiehuisje van haar broer logeren. Daar ontdekt ze dat ze lang niet zo eenzaam is als ze dacht ...

ISBN 978 90 8696 258 7 | 72 pagina's | leesniveau A1/A2